ศุกร์

14

กันยายน

ฉลองเทิดทูนไม้กางเขน

สดด 78:1-2,34-35, 36-38

บทอ่านที่ 1 **ฟป 2:6-11**

แม้ว่าพระองค์ทรงมีธรรมชาติพระเจ้า พระองค์ก็มิได้ทรงถือว่าศักดิ์ศรีเสมอพระเจ้านั้น เป็นสมบัติที่จะต้องหวงแหน แต่ทรงสละพระองค์จนหมดสิ้น ทรงรับสภาพดุจทาส เป็นมนุษย์ดุจเราทรงแสดงพระองค์ในธรรมชาติมนุษย์ ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตาย เป็นความตายบนไม้กางเขน เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงเทิดทูนพระองค์ขึ้นสูงส่ง และประทานพระนามให้แก่พระองค์ พระนามนี้ประเสริฐกว่านามอื่นใดทั้งสิ้น เพื่อทุกคนในสวรรค์และบนแผ่นดิน รวมทั้งใต้พื้นพิภพ จะย่อเข่าลงนมัสการพระนาม “เยซู” นี้ และเพื่อชนทุกภาษาจะได้ร้องประกาศว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพระสิริรุ่งโรจน์แด่พระเจ้า พระบิดา

พระวรสาร **ยน 3:13-17**

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสกับนิโคเดมัสว่า “ไม่มีใครเคยขึ้นไปบนสวรรค์ นอกจากผู้ที่ลงมาจากสวรรค์คือบุตรแห่งมนุษย์เท่านั้น โมเสสยกรูปงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรแห่งมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้นเพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดรพระเจ้าทรงรักโลกอย่างมากจึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศแต่จะมีชีวิตนิรันดรเพราะพระเจ้าทรงส่งพระบุตรมาในโลกนี้มิใช่เพื่อตัดสินลงโทษโลกแต่เพื่อโลกจะได้รับความรอดพ้นเดชะพระบุตรนั้น”

ข้อคิด

“วันฉลองเทิดทูนไม้กางเขน” คริสตชนเทิดทูนไม้กางเขนซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งความตายและการประหารชีวิตได้อย่างไร ทำไมคริสตชนกราบไหว้ศพคนตายบนกางเขนเล่า คำตอบก็คือคริสตชนไม่เคยกราบไหว้หรือบูชาศพคนตาย แต่เรากราบไหว้ความรักที่พระเจ้าทรงรักเราถึงกับยอมตายเพื่อเรา แม้เป็นความตายที่ต่ำต้อยที่สุด เราเชื่อในพระองค์ เราเชื่อในความรักของพระองค์ที่ทรงรักเรา กางเขนเป็นเครื่องหมายแห่งความรักสูงสุดสำหรับคริสตชน ไม่ใช่เครื่องหมายแห่งความตายอีกต่อไป เราเทิดทูนกษัตริย์ที่บัลลังก์ของพระองค์คือไม้กางเขน พระองค์ประทับบนกางเขน ด้วยความรักอย่างที่สุดสำหรับเรา เราบูชาความรักไม่ใช่ความตาย

วันที่ 14 กันยายน 2555

ยน.3.13-17

คุณเคยประหลาดใจกับความแตกต่างระหว่างคำว่า cross คือไม้กางเขน กับคำว่า crucifix ซึ่งแปลว่า การถูกตรึงบนกางเขนไหม

ไม้กางเขนเป็นเครื่องหมาย แปลว่าความเจ็บปวด ความทรมาน การทดลอง ความตายที่คนไม่ต้องการ ในชีวิตของคนเรา กางเขนไม่เป็นเพียงภาระเท่านั้น ยังเป็นคำสาปแช่งด้วย คนเราพยายามหลีกเลี่ยงกางเขนในชีวิตของพวกเขา อย่างไรก็ตาม กางเขนเป็นพลังสำหรับคนที่แบกกางเขนทุกวัน แม้จะเป็นประสบการณ์ที่น่ากลัวก็ตาม

ตรงกันข้าม การตรึงกางเขน ใช้เครื่องหมายกางเขนที่ถูกแปรสภาพเป็นการเสียสละซึ่งทำให้กางเขนกลายเป็นพระพร คำ “เสียสละ” มาจากคำลาติน “Sacra” (ศักดิ์สิทธิ์ sacred) “facere” (การทำ), ดังนั้น การทำให้กางเขนศักดิ์สิทธิ์ ต้องเปลี่ยนคำสาปแช่งเป็นคำอวยพร. สิ่งที่เราเห็นในการตรึงกางเขนคือ พระเยซูเจ้าทรงรักที่จะถูกตรึงกางเขน เพราะเป็นวิธีที่พระองค์ทรงรวมเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างความทรมานกับความรัก ดังนี้ เราไม่ควรแยกกางเขนออกจากพระเยซูเจ้า เพราะเป็นวิธีเดียวเท่านั้นของการทำให้ทนความเจ็บปวดกับความทรมานได้และทำให้มีความหมาย